

VAKUUTUSMEKLARITUTKINTO 31.8.2009 YLEINEN OSA

Kirjoita jokainen vastaus eri paperille. Merkitse jokaiseen vastauspaperiin ilmoittautuessasi saamasi henkilönumero, älä nimeäsi. Jos jätät vastaamatta johonkin kysymykseen, jätä kuitenkin vastauspaperi, josta ilmenevät henkilönumerosi ja kyseisen kysymyksen numero.

Kysymyskohtainen enimmäispistemäärä on mainittu kunkin kysymyksen kohdalla. Tentin enimmäispistemäärä on 50 pistettä.

Vastaukset arvostellaan tenttimateriaalin perusteella.

Kysymykset 1–8 ovat monivalintatehtäviä. Valitse oikea vaihtoehto. Vain yksi oikea vaihtoehto. Merkitse vastauksesi kysymyspaperiin.

1. Vakuutusopimuslain pakottavuus merkitsee sitä, että

- a) kuluttajavakuutuksissa laista ei saa poiketa vakuutuksenottajan vahingoksi
- b) kuluttajavakuutuksissa laista ei saa poiketa vakuutuksenottajan vahingoksi eikä eduksi
- c) lain pakottavien säännösten vastainen ehto tulee sitovaksi, jos vakuutuksenottaja nimenomaisesti hyväksyy ehdon. (1,5 p.)

a; Katriina Lehtipuro – Irene Luukkonen – Lea Mäntyniemi: Vakuutuslainsäädäntö. 3. uudistettu painos. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Vammala 2004, s. 117; vakuutusopimuslaki 3 §.

2. Vakuutusyhtiö

- a) saa aina hylätä vapaaehtoista vakuutusta koskevan hakemuksen
- b) on velvollinen myöntämään siltä haetun vapaaehtoisen vakuutuksen
- c) saa hylätä vapaaehtoista vakuutusta koskevan hakemuksen, jos hylkäämiselle on lain ja hyvän vakuutustavan mukainen peruste. (1,5 p.)

c; Katriina Lehtipuro – Irene Luukkonen – Lea Mäntyniemi: Vakuutuslainsäädäntö. 3. uudistettu painos. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Vammala 2004, s. 138.

3. Sitova vakuutusopimus voi syntyä

- a) vain kirjallisesti
- b) puhelimitse
- c) vain vakuutuksenottajan aloitteesta. (1,5 p.)

b; Katriina Lehtipuro – Irene Luukkonen – Lea Mäntyniemi: Vakuutuslainsäädäntö. 3. uudistettu painos. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Vammala 2004, s. 140–141.

4. Mikä seuraavista vakuutuksenantajan vastuun alkamista koskevista väitteistä pitää paikkansa?

- a) Vakuutuksenantajan vastuu alkaa aina vasta, kun ensimmäinen vakuutusmaksu on suoritettu.
- b) Vakuutuksenantajan vastuun alkaminen riippuu vakuutusmaksun suorittamisesta vain, jos vakuutussopimuksen ehdoissa on niin määrätty ja asiasta on myös mainittu vakuutusmaksulaskussa.
- c) Vakuutuksenantaja voi vapaasti päättää vastuunsa alkamisajankohdasta. (1,5 p.)

b; Katriina Lehtipuro – Irene Luukkonen – Lea Mäntyniemi: Vakuutuslainsäädäntö. 3. uudistettu painos. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Vammala 2004, s. 144–145; Jukka Rantala – Teivo Pentikäinen: Vakuutusoppi. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Vammala 2003, s. 247–248; vakuutussopimuslaki 11 §.

5. Vakuutuksenottajalla on velvollisuus ilmoittaa vakuutuksenantajalle vahingonvaaraa olennaisesti lisäävistä muutoksista

- a) oma-aloitteisesti
- b) jos vakuutussopimuksen ehdoissa niin edellytetään
- c) jos vakuutussopimuksen ehdoissa niin edellytetään ja velvollisuudesta on myös muistutettu vakuutusmaksulaskun lähettämisen yhteydessä. (1,5 p.)

c; Katriina Lehtipuro – Irene Luukkonen – Lea Mäntyniemi: Vakuutuslainsäädäntö. 3. uudistettu painos. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Vammala 2004, s. 152–154; vakuutussopimuslaki 26 ja 27 §.

6. Vakuutustapahtuman satuttua

- a) vakuutuskorvauksen hakijan on 30 päivän kuluessa ilmoitettava vakuutustapahtumasta vakuutuksenantajalle
- b) vakuutuskorvauksen hakijan on 30 päivän kuluessa vahinkoilmoituksen tekemisestä toimitettava vakuutuskorvauksen maksamiseksi tarpeelliset asiakirjat ja selvitykset vakuutuksenantajalle
- c) vakuutuksenantajan on maksettava vakuutuskorvaus 30 päivän kuluessa siitä, kun se on saanut kaiken tarpeellisen vakuutustapahtumaa koskevan aineiston. (1,5 p.)

c; Katriina Lehtipuro – Irene Luukkonen – Lea Mäntyniemi: Vakuutuslainsäädäntö. 3. uudistettu painos. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Vammala 2004, s. 170–173; Jukka Rantala – Teivo Pentikäinen: Vakuutusoppi. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Vammala 2003, s. 257; vakuutussopimuslaki 69, 70, 73 §.

7. Kuluttajansuojalaki

- a) koskee kaikkia vakuutuksia
- b) koskee vain lakisääteisiä vakuutuksia, työntekijän ryhmähenkivakuutusta ja sitä vastaavaa kunnallisen eläkelaitoksen myöntämää etuutta
- c) koskee muita vakuutuksia paitsi lakisääteisiä vakuutuksia, työntekijän ryhmähenkivakuutusta ja sitä vastaavaa kunnallisen eläkelaitoksen myöntämää etuutta. (1,5 p.)

c; Mikko Määttä – Raine Forsman: Vakuutusedustus – Asiamiesten ja vakuutusmeklarien toiminta. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Helsinki 2005, s. 64; kuluttajansuojalaki 1 luvun 1 §.

8. Kuluttajariitalautakunta (entiseltä nimeltään kuluttajavalituslautakunta)

- a) käsittelee vakuutusedustajan ja kuluttajan välisiä erimielisyyksiä ainoastaan kuluttajan aloitteesta
- b) käsittelee vakuutusedustajan ja kuluttajan välisiä erimielisyyksiä kumman tahansa osapuolen aloitteesta
- c) käsittelee vakuutusedustajan ja kuluttajan tai pk-yrityksen välisiä erimielisyyksiä. (1,5 p.)

a; Mikko Määttä – Raine Forsman: Vakuutusedustus – Asiamiesten ja vakuutusmeklarien toiminta. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Helsinki 2005, s. 166–167; Jukka Rantala – Teivo Pentikäinen: Vakuutusoppi. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Vammala 2003, s. 235.

9. Selvitä oikeushenkilön rekisteröinnin edellytykset haettaessa rekisteröintiä vakuutusmeklariksi vakuutusedustajarekisteriin. (4 p.)

Mikko Määttä – Raine Forsman: Vakuutusedustus – Asiamiesten ja vakuutusmeklarien toiminta. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Helsinki 2005, s. 52–56; laki vakuutusedustuksesta 7 §; määräys- ja ohjekokoelma vakuutusedustajille s. 7–8.

10. Millainen vakuutus koskeva tiedonantovelvollisuus vakuutusedustajalla on ennen vakuutussopimuksen tekemistä? Selvitä myös, mitä eroja meklarin ja asiamiehen vakuutuksia koskevissa tiedonantovelvoitteissa on. (4 p.)

Mikko Määttä – Raine Forsman: Vakuutusedustus – Asiamiesten ja vakuutusmeklarien toiminta. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Helsinki 2005, s. 76–80; vakuutussopimuslaki 5 §, laki vakuutusedustuksesta 25 §.

11. Mitä tietoja vakuutusmeklarin on annettava itsestään asiakkaalle ennen toimeksiantosopimuksen tekemistä? (3 p.)

Mikko Määttä – Raine Forsman: Vakuutusedustus – Asiamiesten ja vakuutusmeklarien toiminta. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Helsinki 2005, s. 68–69; laki vakuutusedustuksesta 19 §.

12. Selvitä vastaavan hoitajan tehtävät ja velvollisuudet. (4 p.)

Mikko Määttä – Raine Forsman: Vakuutusedustus – Asiamiesten ja vakuutusmeklarien toiminta. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Helsinki 2005, s. 54; laki vakuutusedustuksesta 13 §.

13. Selvitä, mitä meklaritoiminnassa tarkoittavat sijoittautumisvapaus ja palvelujen tarjoamisen vapaus. (2 p.)

Mikko Määttä – Raine Forsman: Vakuutusedustus – Asiamiesten ja vakuutusmeklarien toiminta. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Helsinki 2005, s. 142.

14. Määrittele seuraavat käsitteet:

- a) alivakuutus
- b) monivakuutus
- c) täysarvoperiaate
- d) vakuutuksenottaja
- e) vakuutustapahtuma
- f) henkilövakuutus. (6 p.)

Katriina Lehtipuro – Irene Luukkonen – Lea Mäntyniemi: Vakuutuslainsäädäntö. 3. uudistettu painos. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Vammala 2004, s. 114, 174–176; Jukka Rantala – Teivo Pentikäinen: Vakuutusoppi. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Vammala 2003, s. 71, 77, 197–198, 479; vakuutussopimuslaki 2, 58 ja 59 §.

15. Mitä ovat suojeluohjeet? Kenen tulee noudattaa niitä? Mitä niiden laiminlyönnistä seuraa? (4 p.)

Katriina Lehtipuro – Irene Luukkonen – Lea Mäntyniemi: Vakuutuslainsäädäntö. 3. uudistettu painos. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Vammala 2004, s. 159–167; Jukka Rantala – Teivo Pentikäinen: Vakuutusoppi. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Vammala 2003, s. 255–257; vakuutussopimuslaki 15, 31 ja 34 §.

16. Mitä tarkoitetaan samastamisella? Milloin se tulee kyseeseen? (3 p.)

Katriina Lehtipuro – Irene Luukkonen – Lea Mäntyniemi: Vakuutuslainsäädäntö. 3. uudistettu painos. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Vammala 2004, s. 167–170; Jukka Rantala – Teivo Pentikäinen: Vakuutusoppi. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Vammala 2003, s. 256–257; vakuutussopimuslaki 33 §.

17. Selvitä, mistä kolmesta osasta vakuutusmaksu tavallisesti koostuu ja mitä kuluja kullakin näistä osista katetaan. (3 p.)

Jukka Rantala – Teivo Pentikäinen: Vakuutusoppi. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Vammala 2003, s. 206–211.

18. Selvitä, mikä on Vakuutuslautakunta ja miten se toimii. (3 p.)

Mikko Määttä – Raine Forsman: Vakuutusedustus – Asiamiesten ja vakuutusmeklarien toiminta. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Helsinki 2005, s. 165, 167; Katriina Lehtipuro – Irene Luukkonen – Lea Mäntyniemi: Vakuutuslainsäädäntö. 3. uudistettu painos. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Vammala 2004, s. 231–234; Jukka Rantala – Teivo Pentikäinen: Vakuutusoppi. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Vammala 2003, s. 113–114.

19. Selvitä, mitä on ART eli alternative risk transfer. (2 p.)

Jukka Rantala – Teivo Pentikäinen: Vakuutusoppi. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Vammala 2003, s. 482–483.

Henkilönumero _____

VAKUUTUSMEKLARITUTKINTO 1.9.2009 HENKIVAKUUTUSOSA

Kirjoita jokainen vastaus eri paperille. Merkitse jokaiseen vastauspaperiin ilmoittautuessasi saamasi henkilönumero, älä nimeäsi. Jos jätät vastaamatta johonkin kysymykseen, jätä kuitenkin vastauspaperi, josta ilmenevät henkilönumerosi ja kyseisen kysymyksen numero.

Kysymyskohtainen enimmäispistemäärä on mainittu kunkin kysymyksen kohdalla. Tentin enimmäispistemäärä on 50 pistettä.

Vastaukset arvostellaan tenttimateriaalin perusteella.

Kysymykset 1–10 ovat monivalintatehtäviä. Valitse oikea vaihtoehto. Vain yksi oikea vaihtoehto. Merkitse vastauksesi kysymyspaperiin.

1. Mikä seuraavista ei ole osa Suomen sosiaalivakuutusta?

- a) Sairausvakuutus
- b) Lapsivakuutus
- c) Eläkevakuutus
- d) Työttömyysvakuutus. (1,5 p.)

b; Riitta Korpiluoma – Anniina Alaluusua – Riitta Heinonen – Samuli Kaarre – Jaana Kekäläinen – Keijo Kouvonen – Sonja Lilius – Pasi Mustonen – Anne Perälehto-Virkkala – Maijaliisa Takanen – Jaakko Tuomikoski: Työeläke. Finva. Sulkava 2006, s. 13–170.

2. Maatalousyrittäjien eläkkeen karttumisprosentti muuttuu korkeammaksi

- a) 45 vuoden iässä
- b) 49 vuoden iässä
- c) 53 vuoden iässä
- d) luopumistukihakemuksen tekemistä seuraavan kalenterikuukauden alusta. (1,5 p.)

c; Riitta Korpiluoma – Anniina Alaluusua – Riitta Heinonen – Samuli Kaarre – Jaana Kekäläinen – Keijo Kouvonen – Sonja Lilius – Pasi Mustonen – Anne Perälehto-Virkkala – Maijaliisa Takanen – Jaakko Tuomikoski: Työeläke. Finva. Sulkava 2006, s. 162.

3. Eläketurva järjestetään työntekijän eläkelain mukaan, kun kyseessä on työsuhde. Mikä seuraavista EI kuulu työsuhteen yleisiin tunnusmerkkeihin?

- a) Työstä suoritetaan vastiketta.
- b) Työstä maksettavasta palkasta suoritetaan Tyel-maksua.
- c) Työ tehdään toisen lukuun.
- d) Työ tehdään työnantajan johdon ja valvonnan alaisena. (1,5 p.)

b; Riitta Korpiluoma – Anniina Alaluusua – Riitta Heinonen – Samuli Kaarre – Jaana Kekäläinen – Keijo Kouvonen – Sonja Lilius – Pasi Mustonen – Anne Perälehto-Virkkala – Maijaliisa Takanen – Jaakko Tuomikoski: Työeläke. Finva. Sulkava 2006, s. 44.

4. Mikä seuraavista osa-aikaeläkettä koskevista väittämistä EI pidä paikkaansa?

- a) Osa-aikaeläke voidaan myöntää 58 vuotta täyttäneelle.
- b) Osa-aikaeläkkeen saaminen edellyttää, että työntekijä on ollut kokoaikatyössä vähintään 12 kuukautta osa-aikaeläkkeen alkamista välittömästi edeltäneiden 18 kuukauden aikana.
- c) Osa-aikaeläkettä ei voida myöntää, jos henkilö jo saa jotain muuta omaan työskentelyyn perustuvaa eläkettä.
- d) Osa-aikaeläkkeen voi saada, jos eläkeaikaa edeltää vähintään 11 kuukauden yhtäjaksoinen kokoaikatyöjakso. (1,5 p.)

d; Riitta Korpiluoma – Anniina Alaluusua – Riitta Heinonen – Samuli Kaarre – Jaana Kekäläinen – Keijo Kouvonen – Sonja Lilius – Pasi Mustonen – Anne Perälehto-Virkkala – Maijaliisa Takanen – Jaakko Tuomikoski: Työeläke. Finva. Sulkava 2006, s. 110–111.

5. Yel-vakuutuksen alkaessa vahvistetaan vuosittainen työtulo, joka vastaa yrittäjän työpanosta yritystoiminnassa. Mikä seuraavista työtulon määrittelyä koskevista väittämistä EI pidä paikkaansa?

- a) Yrityksen kirjanpidollinen tulos vaikuttaa työtulon määrän laskemiseen.
- b) Työtulo on laskettava yksilöllisen tutkimisen perusteella.
- c) Yrittäjän työtulo ei ole sama kuin yrityksen tulos.
- d) YEL:n mukaan on pyrittävä vakiintuneen työtulon tason määrittelyyn. (1,5 p.)

a; Riitta Korpiluoma – Anniina Alaluusua – Riitta Heinonen – Samuli Kaarre – Jaana Kekäläinen – Keijo Kouvonen – Sonja Lilius – Pasi Mustonen – Anne Perälehto-Virkkala – Maijaliisa Takanen – Jaakko Tuomikoski: Työeläke. Finva. Sulkava 2006, s. 69–70.

6. Mikä seuraavista TyEL-vakuutusta koskevista väittämistä pitää paikkansa?

- a) Työeläkevakuutusyhtiön ja työnantajan välinen sopimus syntyy, kun työnantaja toimittaa al-lekirjoitetun vakuutushakemuksen työeläkevakuutusyhtiöön.
- b) Koska työeläkevakuutus on työnantajalle pakollinen, työeläkeyhtiö ei voi kieltäytyä antamasta vakuutusta.
- c) Ensisijainen vastuu TyEL:iin liittyvien asioiden neuvonnasta on sosiaali- ja terveysministeriöllä.
- d) Työnantaja voi valita vain yhden työeläkevakuutusyhtiön tai eläkekassan kerrallaan työntekijöidensä eläkevakuutusturvan järjestäjäksi. (1,5 p.)

b; Riitta Korpiluoma – Anniina Alaluusua – Riitta Heinonen – Samuli Kaarre – Jaana Kekäläinen – Keijo Kouvonen – Sonja Lilius – Pasi Mustonen – Anne Perälehto-Virkkala – Maijaliisa Takanen – Jaakko Tuomikoski: Työeläke. Finva. Sulkava 2006, s. 49.

7. Mikä seuraavista eläkkeen maksamista koskevista väittämistä pitää paikkansa?

- a) Eläke maksetaan aina kotimaisen pankin tilille.
- b) Jos eläkkeen maksaminen viivästyy korkeintaan kuusi kuukautta, eläkelaitos maksaa hakemuksesta viivästyskoron (ns. viivästyskorotus), jonka suuruus määritellään erikseen korkolaissa.
- c) Vanhuuseläke voidaan ilman eläkkeensaajan suostumusta eräissä tapauksissa maksaa kertasuorituksena.
- d) Eläkettä voidaan maksaa vain yksityishenkilöille. (1,5 p.)

c; Riitta Korpiluoma – Anniina Alaluusua – Riitta Heinonen – Samuli Kaarre – Jaana Kekäläinen – Keijo Kouvonen – Sonja Lilius – Pasi Mustonen – Anne Perälehto-Virkkala – Maijaliisa Takanen – Jaakko Tuomikoski: Työeläke. Finva. Sulkava 2006, s. 141–142.

8. Merimies Björnillä on 55 vuotta täyttäessään meripalvelua yhteensä 100 kuukautta. Hän ei ehdi ansaita alennusta eläkeikäänsä, ja varhennus lasketaan yleisestä eläkeiästä 63 vuotta. Björn voi siis siirtyä varhennetulle vanhuuseläkkeelle aikaisintaan.

- a) 56 vuoden iässä
- b) 58 vuoden iässä
- c) 60 vuoden iässä
- d) 62 vuoden iässä. (1,5 p.)

d; Riitta Korpiluoma – Anniina Alaluusua – Riitta Heinonen – Samuli Kaarre – Jaana Kekäläinen – Keijo Kouvonen – Sonja Lilius – Pasi Mustonen – Anne Perälehto-Virkkala – Maijaliisa Takanen – Jaakko Tuomikoski: Työeläke. Finva. Sulkava 2006, s. 167.

9. Mikä seuraavista työnantajan vakuutukseen kertyneen eläkerahaston takaisinlainausta koskevista väittämistä EI pidä paikkaansa?

- a) Takaisinlainauksella pitää olla riittävä vakuus.
- b) Takaisinlainan korko ja siihen lisättävä lainantajan marginaali ovat kiinteitä.
- c) Työntekijällä ei ole oikeutta lainata työnantajan eläkerahastosta.
- d) Työnantajalla ei ole lainaoikeutta työntekijän maksuosuutta vastaavaan osaan. (1,5 p.)

b; Riitta Korpiluoma – Anniina Alaluusua – Riitta Heinonen – Samuli Kaarre – Jaana Kekäläinen – Keijo Kouvonen – Sonja Lilius – Pasi Mustonen – Anne Perälehto-Virkkala – Maijaliisa Takanen – Jaakko Tuomikoski: Työeläke. Finva. Sulkava 2006, s. 62.

10. Mikä seuraavista ei kuulu TyEL:n vakuutusmaksun perusteena oleviin työansioihin?

- a) Työsuoritukseen perustuva bonus
- b) Työsuoritukseen perustuva provisio
- c) Peruspalkkaa täydentävä työpaikkakohtainen tulospalkkio
- d) Työsuhdeoption käyttämisestä syntyvä etu. (1,5 p.)

d; Riitta Korpiluoma – Anniina Alaluusua – Riitta Heinonen – Samuli Kaarre – Jaana Kekäläinen – Keijo Kouvonen – Sonja Lilius – Pasi Mustonen – Anne Perälehto-Virkkala – Maijaliisa Takanen – Jaakko Tuomikoski: Työeläke. Finva. Sulkava 2006, s. 53–57.

11. Selosta työeläkevarojen sijoittamisen peruseriaatteen. (3 p.)

Riitta Korpiluoma – Anniina Alaluusua – Riitta Heinonen – Samuli Kaarre – Jaana Kekäläinen – Keijo Kouvonen – Sonja Lilius – Pasi Mustonen – Anne Perälehto-Virkkala – Maijaliisa Takanen – Jaakko Tuomikoski: Työeläke. Finva. Sulkava 2006, s. 35–36.

12. Selosta, miten eläke karttuu työansioista. (3 p.)

Riitta Korpiluoma – Anniina Alaluusua – Riitta Heinonen – Samuli Kaarre – Jaana Kekäläinen – Keijo Kouvonen – Sonja Lilius – Pasi Mustonen – Anne Perälehto-Virkkala – Maijaliisa Takanen – Jaakko Tuomikoski: Työeläke. Finva. Sulkava 2006, s. 95–96.

13. Mitkä ovat ammatillisen kuntoutuksen tavoitteet? Millä edellytyksillä henkilö voi TyEL:n mukaan saada tällaista kuntoutusta? (3 p.)

Riitta Korpiluoma – Anniina Alaluusua – Riitta Heinonen – Samuli Kaarre – Jaana Kekäläinen – Keijo Kouvonen – Sonja Lilius – Pasi Mustonen – Anne Perälehto-Virkkala – Maijaliisa Takanen – Jaakko Tuomikoski: Työeläke. Finva. Sulkava 2006, s. 112.

14. Mikä on lähetetty työntekijä? Mihin lähetetyn työntekijän sosiaaliturva perustuu? (2 p.)

Paula Hämäläinen (toim.): Toimeentuloturva. Finva. Helsinki 2009, s. 249–250.

15. Mitä tarkoitetaan lääkevahingolla? Mitä vakuutuksesta korvataan ja mitä ei korvata? (3 p.)

Paula Hämäläinen (toim.): Toimeentuloturva. Finva. Helsinki 2009, s. 31–32.

16. Liikennevahingon aiheuttaman henkilövahingon johdosta voidaan maksaa korvauksia muidenkin lakien kuin liikennevakuutuslain mukaan. Mitä nämä muut korvaukset ovat ja miten erilaiset korvaukset yhteensovitetään? (3 p.)

Paula Hämäläinen (toim.): Toimeentuloturva. Finva. Helsinki 2009, s. 111–112.

17. Selosta, mikä on edunsaajamääräys. Kuka sen voi tehdä ja voiko sitä muuttaa? Miten edunsaajamääräystä tulkitaan. (4 p.)

Teemu Jokela – Veera Lammi – Ilkka Lohi – Timo Silvola: Vapaaehtoinen henkilövakuutus. 5., uudistettu painos. Finva. Helsinki 2009, s. 334–345.

18. Selosta, mitä kapitalisaatiosopimukset ovat ja kenelle niitä lähinnä tarjotaan. (3 p.)

Teemu Jokela – Veera Lammi – Ilkka Lohi – Timo Silvola: Vapaaehtoinen henkilövakuutus. 5., uudistettu painos. Finva. Helsinki 2009, s. 122–123.

19. Mitä tarkoitetaan rahanpesulla? Mainitse ainakin neljä eri tilannetta, jossa voi olla aihetta epäillä rahanpesua. Miten vakuutusmeklarin tulee toimia epäillessään rahanpesua? (4 p.)

Teemu Jokela – Veera Lammi – Ilkka Lohi – Timo Silvola: Vapaaehtoinen henkilövakuutus. 5., uudistettu painos. Finva. Helsinki 2009, s. 430–434.

20. Selosta korvauskäsittelyn yleisiä periaatteita. (3 p.)

Teemu Jokela – Veera Lammi – Ilkka Lohi – Timo Silvola: Vapaaehtoinen henkilövakuutus. 5., uudistettu painos. Finva. Helsinki 2009, s. 322–323.

21. Matti on tänä vuonna ottanut aviopuolisolleen Leenalle yksilöllisen, vapaaehtoisen eläkevakuutuksen. Vakuutusmaksun, 6.500 euroa, on maksanut Leena. Selosta, miten vakuutusmaksu voidaan vähentää verotuksessa,

- a) jos sekä Leenalla että Matilla on ansiotuloja 85.000 euroa
- b) jos Leenalla on pääomatuloja 4.000 euroa ja Matilla ansiotuloja 100.000 euroa. (4 p.)

Teemu Jokela – Veera Lammi – Ilkka Lohi – Timo Silvola: Vapaaehtoinen henkilövakuutus. 5., uudistettu painos. Finva. Helsinki 2009, s. 322–323.

Henkilönumero _____

VAKUUTUSMEKLARITUTKINTO 1.9.2009 VAHINKOVAKUUTUSOSA

Kirjoita jokainen vastaus eri paperille. Merkitse jokaiseen vastauspaperiin ilmoittautuessasi saamasi henkilönumero, älä nimeäsi. Jos jätät vastaamatta johonkin kysymykseen, jätä kuitenkin vastauspaperi, josta ilmenevät henkilönumerosi ja kyseisen kysymyksen numero.

Kysymyskohtainen enimmäispistemäärä on mainittu kunkin kysymyksen kohdalla. Tentin enimmäispistemäärä on 50 pistettä.

Vastaukset arvostellaan tenttimateriaalin perusteella.

Kysymykset 1–8 ovat monivalintatehtäviä. Valitse oikea vaihtoehto. Vain yksi oikea vaihtoehto. Merkitse vastauksesi kysymyspaperiin.

1. Vakuutuksen hakijan maksuhäiriömerkintä
- a) on aina este vakuutuksen myöntämiselle
 - b) on aina hyväksyttävä syy jättää vakuutus myöntämättä
 - c) voi johtaa käteismaksuehdon käyttämiseen. (1,5 p.)

c; Tuula Pellikka: Omaisuuden vakuuttaminen. 2., uudistettu painos. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Pieksämäki 2005, s. 50–51.

2. Vakuutuksenantaja voi yksipuolisesti muuttaa jatkuvan vahinkovakuutuksen vakuutusehtoja vakuutuskauden vaihtuessa
- a) aina
 - b) vakuutusehdoissa yksilöidyillä perusteilla
 - c) ennalta arvaamattoman olosuhteiden muutoksen vuoksi. (1,5 p.)

b; Tuula Pellikka: Omaisuuden vakuuttaminen. 2., uudistettu painos. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Pieksämäki 2005, s. 85.

3. Vakuutuksenottajalla on oikeus irtisanoa jatkuva vahinkovakuutus
- a) milloin tahansa, jos vakuutuksen sovittu voimassaoloaika on vähintään 30 päivää
 - b) vakuutus sopimuslaissa säädetyillä perusteilla
 - c) vakuutusehdoissa yksilöidyillä perusteilla. (1,5 p.)

a; Tuula Pellikka: Omaisuuden vakuuttaminen. 2., uudistettu painos. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Pieksämäki 2005, s. 94.

4. Jos vakuutettu omaisuus myydään,

- a) vakuutus päättyy omistusoikeuden siirtyessä uudelle omistajalle
- b) uudella omistajalla on oikeus vakuutuskorvaukseen, jos vakuutustapahtuma sattuu 14 päivän kuluessa omistajanvaihdoksesta ja jos hänellä ei ole oikeutta korvaukseen itse ottamastaan vakuutuksesta
- c) uudella omistajalla on oikeus vakuutuskorvaukseen, jos vakuutustapahtuma sattuu 30 päivän kuluessa omistajanvaihdoksesta. (1,5 p.)

b; Tuula Pellikka: Omaisuuden vakuuttaminen. 2., uudistettu painos. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Pieksämäki 2005, s. 175.

5. Suhteellinen omavastuu

- a) tarkoittaa, että omavastuu on sovittu prosenttimäärä vahingon määrästä
- b) tarkoittaa, että omavastuu on sovittu rahamäärä ja sen yli menevältä osalta sovittu prosenttimäärä (esimerkiksi 15 %, kuitenkin vähintään 200 euroa)
- c) on tavallisin käytössä oleva omavastuun muoto. (1,5 p.)

b; Tuula Pellikka: Omaisuuden vakuuttaminen. 2., uudistettu painos. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Pieksämäki 2005, s. 147.

6. Mitä seuraavista EI pidetä palovahinkona?

- a) Palavasta esineestä lähtevä kuumuus vahingoittaa toista esinettä.
- b) Vaate syttyy sitä silitettäessä palamaan.
- c) Tulisijasta äkillisesti ja arvaamattomasti noussut noki aiheuttaa vahinkoa. (1,5 p.)

b; Tuula Pellikka: Omaisuuden vakuuttaminen. 2., uudistettu painos. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Pieksämäki 2005, s. 180–183.

7. Vastuuvakuutuksessa vakuutettuna on aina

- a) se, joka on ottanut vakuutuksen
- b) se, jonka aiheuttamien vahinkojen varalta vakuutus on otettu
- c) se, joka on kärsinyt vahingon. (1,5 p.)

b; Esbjörn af Hällström – Hannu Ijäs: Vastuuvakuutus. 2., uudistettu painos. Finva. Helsinki 2007, s. 91.

8. Tuotevastuuvakuutus

- a) on pakollinen vakuutus tuotevastuulain mukaisen vastuun kattamiseksi
- b) kattaa puhtaat varallisuusvahingot
- c) kattaa Suomessa myös kehittelyvahingot. (1,5 p.)

c; Esbjörn af Hällström – Hannu Ijäs: Vastuuvakuutus. 2., uudistettu painos. Finva. Helsinki 2007, s. 145–146.

9. Mitä rikosriskejä voidaan vakuuttaa omaisuusvakuutuksissa? Anna esimerkkejä murtovahingon tunnusmerkistöstä. (3 p.)

Tuula Pellikka: Omaisuuden vakuuttaminen. 2., uudistettu painos. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Pieksämäki 2005, s. 212.

10. Määrittele seuraavat käsitteet:

- a) ehdollinen omavastuu
- b) rinnakkaisvakuutus
- c) all risk -vakuutus
- d) rikastumiskielto. (4 p.)

Tuula Pellikka: Omaisuuden vakuuttaminen. 2., uudistettu painos. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Pieksämäki 2005, s. 112, 143, 146–147.

11. Miten määritetään vaihto-omaisuuden jälleenhankinta-arvo? (3 p.)

Tuula Pellikka: Omaisuuden vakuuttaminen. 2., uudistettu painos. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Pieksämäki 2005, s. 136.

12. Mitä tarkoitetaan alivakuutuksella? Selosta, miten vakuutuskorvaus maksetaan alivakuutustilanteessa. (4 p.)

Tuula Pellikka: Omaisuuden vakuuttaminen. 2., uudistettu painos. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Pieksämäki 2005, s. 423–425.

13. Mitä tarkoitetaan vakuutusyhtiön takautumisoikeudella eli regressioikeudella? Anna esimerkkejä tämän oikeuden käytöstä erilaisissa tilanteissa. (3 p.)

Esbjörn af Hällström – Hannu Ijäs: Vastuuvakuutus. 2., uudistettu painos. Finva. Helsinki 2007, s. 121–122.

14. Mitä ymmärretään vaatimis- eli ilmoitusperiaatteella vastuuvakuutuksessa ja milloin sitä käytetään? (3 p.)

Esbjörn af Hällström – Hannu Ijäs: Vastuuvakuutus. 2., uudistettu painos. Finva. Helsinki 2007, s. 97–98.

15. Selosta, mitä ammattitaudilla tarkoitetaan. Miten korvausvelvollinen vakuutusyhtiö määrittellään ammattitaudin yhteydessä? (3 p.)

Sirpa Kukkonen – Terttu Karmavalo: Työtapaturmakirja. Työtapaturmien ja ammattitautien korvaus- ja vakuutusasiat. 11. uudistettu painos. Finva. Helsinki 2008, s. 58–60.

16. Mitkä ovat lakisääteisen tapaturmavakuutuksen eri maksujärjestelmät? Selosta, miten vakuutusmaksut näiden järjestelmien nojalla määräytyvät. (3 p.)

Sirpa Kukkonen – Terttu Karmavalo: Työtapaturmakirja. Työtapaturmien ja ammattitautien korvaus- ja vakuutusasiat. 11. uudistettu painos. Finva. Helsinki 2008, s. 183–185.

17. Milloin työtapaturmavahingon korvausasia vanhenee? (3 p.)

Sirpa Kukkonen – Terttu Karmavalo: Työtapaturmakirja. Työtapaturmien ja ammattitautien korvaus- ja vakuutusasiat. 11. uudistettu painos. Finva. Helsinki 2008, s. 148.

18. Selvitä, mitä ymmärretään tapaturmavakuutuslain mukaisilla vapaaehtoisilla vakuutuksilla ja kenelle ne on tarkoitettu. (3 p.)

Teemu Jokela – Veera Lammi – Ilkka Lohi – Timo Silvola: Vapaaehtoinen henkilövakuutus. 5., uudistettu painos. Finva. Helsinki 2009, s. 192; Sirpa Kukkonen – Terttu Karmavalo: Työtapaturmakirja. Työtapaturmien ja ammattitautien korvaus- ja vakuutusasiat. 11. uudistettu painos. Finva. Helsinki 2008, s. 192.

19. Miten jaotellaan yrityksen henkilöriskit ja mitä ne ovat? (3 p.)

Marko Juvonen – Heikki Korhonen – Veli Matti Ojala – Tero Salonen – Heli Vuori: Yrityksen riskienhallinta. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Helsinki 2005, s. 49.

20. Kuvaa yrityksen rahoitusriskejä. (3 p.)

Marko Juvonen – Heikki Korhonen – Veli Matti Ojala – Tero Salonen – Heli Vuori: Yrityksen riskienhallinta. Suomen vakuutusalan koulutus ja kustannus Oy. Helsinki 2005, s. 147–150.